10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1979

Μια νύχτα με τον ΜΙΑΟΥΛΗ

Η βραδιά που βραβεύτηκε ο Ελύτης. Που ήταν ταυτόχρονα και η βραδιά της Μπέλλου. Η χιονισμένη νύχτα της ακτοπλοΐας που μας έμαθε να μην κλαίμε ή έστω να «μη φοβόμαστε το σκοτάδι». Μήνυμα προς τους νέους καπετάνιους, στο πάντα φωτεινό και κυματισμένο Αιγαίο

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΣΡΤ ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΜΑΜΙΔΗΣ

Ο ΜΙΑΟΥΛΗΣ ταξίδευε για την Αμοργό. Ήταν το πρώτο μου ακτοπλοϊκό μετά από έξι χρόνια στους ωκεανούς, σε φορτηγά κι ένα γκαζάδικο. 10 Δεκεμβρίου 1979, είχαμε φύγει από τον Πειραιά στις 12 το μεσημέρι με χιονόνερο και μουντό καιρό. Το δρομολόγιο ήταν Κατάπολα-Αιγιάλη-Αστυπάλαια-Νίσυρο-Τήλο-Σύμη-Ρόδο-Καστελόριζο. Δύσκολο ταξίδι, περίπου 36 ώρες. Ο καιρός βοριάς, επτά με οκτώ μποφόρ. Μετά το Σούνιο το βαπόρι έπεφτε πάνω στα κύματα, που χτυπούσαν με δύναμη στην πλωριά αριστερή μάσκα, κι η αγριεμένη θάλασσα σάρωνε τα ξύλινα καταστρώματα. Εξαωρίες, έκανα την 18:00-24:00 και την 06:00-12:00. Η μικρή γέφυρα έμπαζε από παντού. Ξύλινες, βαριές συρταρωτές πόρτες που δεν κρατούσαν μόνωση. Κουκουλωμένοι δυο άνθρωποι με τα παλτά μας μέσα στο σκοτάδι, σαν απόκοσμες σκιές. Εγώ ανθυποπλοίαρχος κι ο στωικός τιμονιέρης που πάλευε να κρατήσει την πορεία με τη μεγάλη ξύλινη ρόδα του τιμονιού και το ασθενικό φως της μαγνητικής πυξίδας μέσα από την γκριζόλα... Θέρμανση δεν υπήρχε. Το κρύο διαπεραστικό, περίπου 4 με 6 βαθμούς. Μια μικρή τιμονιέρα, ένα τιμόνι, μια πυξίδα, τα στροφόμετρα, το σκοινί της σφυρίχτρας κι ένα χαλασμένο ραντάρ. Αυτά ήταν όλα. Εκεί γύρω στις 20:30 ήμασταν κάπου ανάμεσα σε Σίφνο και Αντίπαρο. Κάποια ώρα ο ΜΙΑΟΥΛΗΣ απάγκιασε κάτω από την Αντίπαρο. Το κύμα έπεσε κάπως, μα ο αέρας έμεινε. Ξερός βοριάς, παγωμένος. Η νύχτα που μας περίμενε θα ήταν ακόμη δύσκολη. Οι εξαωρίες δεν περνούσαν εύκολα. Μια μικρή πολυτέλεια μας επέτρεπε ο καπτά Παπαδάτος, ένα ραδιοφωνάκι. Ένα τόσο δα ραδιοφωνάκι, που μέσα στη σκοτεινή γέφυρα μπορούσε να φέρει από μακριά μια ανθρώπινη φωνή, λίγη μουσική, λίγη ζεστασιά. Ήταν η βραδιά που βραβεύτηκε ο Ελύτης. Ο σταθμός των Ενόπλων Δυνάμεων μετέδωσε τη βράβευση και ακολούθησε μουσικό πρόγραμμα. Οι γλυκές νότες ενός πρωτόγνωρου τραγουδιού έστειλαν το δικό τους μελωδικό, αόρατο, αλλά υπέρλαμπρο φως μέσα στη σκοτεινή γεφυρούλα. Λες και μαλάκωσαν τα κύματα και σταμάτησε για μια στιγμή να ουρλιάζει ο βοριάς.

Η ξεχωριστή φωνή της μεγάλης ρεμπέτισσας τραγουδούσε Ηλία Ανδριόπουλο. Εκείνη τη νύχτα ακούσαμε για πρώτη φορά το τραγούδι «Μην κλαις» της Σωτηρίας Μπέλλου. Δεν ξέρω αν υπάρχει τρόπος να περιγράψει κανείς τη στιγμή. Η μουσική έμπαινε στη σκοτεινή γέφυρα και γινόταν ένα με τη θάλασσα. Έξω ο άνεμος ούρλιαζε και τα κύματα έσπαζαν πάνω στο βαπόρι. Μέσα εμείς σιωπηλοί, κουκουλωμένοι στα παλτά μας, μόλις ακούσαμε τη φωνή της Μπέλλου ξεχάσαμε το κρύο. Σαν να βρεθήκαμε σε μια απόκοσμη αρμονία. *«Μην κλαις και μη λυπάσαι που βραδιάζει...»*

Αριστερά το φανάρι του Δεσποτικού έστελνε το φως του χλωμό αλλά δυνατό, ανάμεσα στο κρεσέντο του ανέμου, των κυμάτων και του χιονόνερου. Κι ήταν σαν να σταμάτησε για λίγο ο χρόνος. Μόνο η φωνή του ανέμου, το θρόισμα των κυμάτων κι ο βαρύς χτύπος της θάλασσας πάνω στο σκαρί. Ο ΜΙΑΟΥΛΗΣ προχωρούσε με 11 κόμβους την ώρα μέσα στη νύχτα, άλλοτε ανέβαινε κι άλλοτε καρφωνόταν στα μαύρα νερά. Κι ύστερα έγινε κάτι ακόμη πιο όμορφο. Ένα φεγγάρι ξεπρόβαλε από την πλώρη. Σιγά σιγά, μέσα από έναν ουρανό γεμάτο σύννεφα, άρχισε να ανεβαίνει φωτίζοντας παρηγορητικά τη θαλασσινή χειμωνιάτικη νύχτα. Το φως του έπεφτε στη θάλασσα κι άνοιγε ➤